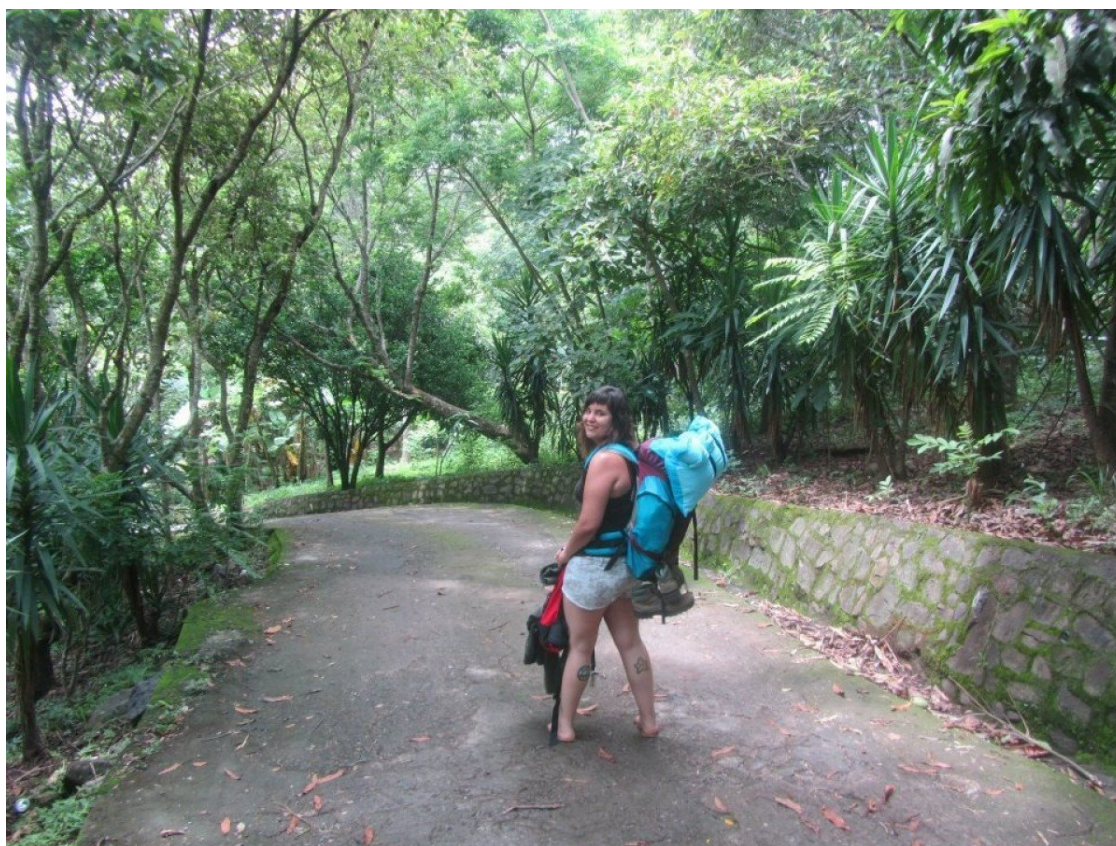

De Singapur a Reus fent autoestop

No hi ha una ruta per carretera que uneixi els dos llocs, tot i que la meva intenció és trobar-la i recórrer-la

Imatge d'arxiu d'un dels primers viatges d'Anna Poyo, a Nicaragua | Cedida

10.971,5 quilòmetres separen Singapur de Reus, en línia recta. Segons Google Maps, no hi ha una ruta possible per carretera que uneixi les dues ciutats, tot i que la meva intenció és trobar-la i recórrer-la. Començo presentant-me: em dic **Anna**, soc una vilafranquina establerta al **Baix Camp**, i el 15 de gener de 2023 agafaré un avió que em deixarà a Singapur, on començarà l'inici del meu gran **viatge en solitari**: intentar unir aquesta ciutat-estat amb Reus sense agafar cap avió. Viatjant lentament, *low cost* i, sobretot, gaudint de cada experiència.

Per què marxo?

Viatjar és una passió per a molta gent. Descobrir nous llocs, noves gastronomies, nous paisatges i nous costums pot arribar a ser addictiu. Al llarg de la meua vida he viatjat molt: Nicaragua, Tailàndia, Indonèsia, Xina i altres destinacions no tan llunyanes ni exòtiques com poden ser algunes capitals europees, o inclús turisme nacional. Però amb una data de tornada: un cap de setmana llarg, unes vacances de tres setmanes, una aventura de tres mesos... i sempre amb

una sensació molt agredolça al final.

Amb ganes de seguir explorant, el 15 de gener d'enguany passejava per la platja tot plantejant-me el meu futur. En aquell moment tenia un contracte temporal en una gran corporació, i 10 anys d'experiència en màrqueting a les meves espatlles. Encadenant diferents feines, anant a la oficina cada dia, passant vuit hores davant d'un ordinador i tenint els caps de setmana lliures.

¿Anna, **és aquest l'estil de vida que vols seguir tenint??**, em vaig preguntar. Durant aquell passeig de reflexió, estava escoltant un podcast de Carla Llamas (més coneguda com *La Maleta de Carla*, una blocaire de viatges) on entrevistava Alicia Sornosa, una viatgera que porta anys recorrent el món amb la seva moto. El nom del podcast és *La vuelta al mundo en moto, con Alicia Sornosa*.

Al final de l'episodi, la Carla pregunta a l'Alicia: ¿què els diries a totes aquelles persones que pensen en fer el pas i viatjar, però que no es decideixen??, i l'Alicia va respondre: ¿que posin una data de sortida i que marxin. Cada any de viatge, compten com 10 anys de vida. Simplement, que ho facin?.

En aquell moment, aquella tarda de gener, vaig decidir que, un any després, **marxaria**. Ja fa tres mesos que tinc el bitllet només d'anada per marxar sola a Singapur el 15 de gener de 2023.

"Sola? No et fa por?"

Diuen que ser valenta no és no tenir por, sinó **afrontar les pors**. No tinc gaire experiència viatjant sola, i sempre que ho he fet ha estat per períodes molt curts. Per tant, sí que em fa por. De fet, tinc mil pors i mil dubtes, però les ganes són molt superiors a aquestes pors. Tothom coincideix que he d'anar molt més amb compte pel fet de ser dona i estar lluny de casa sola.

Després de llegir sobre moltes dones viatgeres en solitari, i de parlar amb un bon grapat d'aquestes en primera persona, m'he adonat que realment, ser dona i viatgera en solitari no és un desavantatge. És comú que, en veure una dona sola, la gent tendeixi a atansar-se per veure com la poden ajudar. També és molt més fàcil que et recullin fent autoestop o que t'acullin a les cases. I, en els països musulmans, tens accés a dues realitats: al món dels homes, pel fet de ser una ¿turista?; i al de les dones, pel fet de ser una dona (en aquestes cultures, els homes sempre queden apartats dels moments més íntims entre dones).

M'encantaria que aquest viatge inspirés altres noies i dones, que vegin que no només és possible recórrer el món sinó que és molt enriquidor. Per això em fa molta il·lusió poder explicar-ho a través de Reusdigital.cat.

Una de les coses que ha anat agafant força després de parlar amb altres viatgeres i veure les seves experiències és el tipus de viatge que vull fer. **No es tracta d'unes vacances**, de visitar els llocs més turístics ni dormir als millors hotels. L'objectiu d'aquest viatge és **viure viatjant**, conèixer les realitats de la gent als països per on passi, parlar i conèixer amb els locals, sorprendre'm amb tradicions desconegudes, descobrir nous sabors i enderrocar el mite que el món és un lloc perillós i la gent és dolenta.

Autoestop, acampada lliure i hospitalitat

Parlem d'**allotjament**. Haver de dependre de trobar hotels i hostals fa que la ruta es modifiqui per zones amb més interès turístic. En zones rurals o locals, no té sentit trobar-hi allotjaments d'aquest tipus. Per tant, he decidit dur casa meva a la motxilla: una **tenda de campanya** de 2,1 metres de llarg per 1,6 d'ample serà el meu aixopluc gran part de les nits del viatge. Per altra banda, plataformes com *Couchsurfing*, *Workaway* o *House Sitting* són una altra alternativa per

allotjar-se de forma gratuïta. Algunes, a canvi de treballs voluntaris, com *Workaway*; altres, a canvi de cuidar de les mascotes o de la casa quan els amfitrions són de viatge (*House Sitting*); o *Couchsurfing*, en què es tracta d'allotjar viatgers a casa pel simple fet de conèixer i compartir experiències amb ells.

Poyo, a Tailàndia, en un dels seus anteriors viatges arreu del món Foto: Cedida

El **transport** és un altre punt clau del viatge, i és que fer autoestop és una de les experiències més divertides i enriquidores que hi ha. No només es tracta de moure's de forma gratuïta, sinó que et brinda l'oportunitat de connectar amb moltíssims tipus de gent que estan disposats a recórrer uns quants quilòmetres amb tu en la seva quotidianitat, fer petar la xerrada i, qui sap, potser compartir un àpat o una excursió.

No és un mitjà de transport apte per a tothom: requereix de paciència, no tenir vergonya, pressa ni plans. Per sort, compleixo amb tots els requisits per gaudir al màxim d'aquesta experiència.

El pla és no tenir un pla

Les preguntes més repetides pels curiosos són sobre el pla del viatge: Quina ruta faràs? Quins països visitaràs? Quant de temps estaràs viatjant? La meva resposta és sempre la mateixa: **no ho sé**. En viatges de tres setmanes, planejar per poder veure el màxim de coses és lògic. Però quan es tracta d'un viatge de llarga durada i de llarga distància, fer plans no té gaire sentit. En qualsevol moment pots conèixer algú que t'aculli a casa seva una setmana, pots pujar a un cotxe fent autoestop i parar en un indret desconegut i que t'atrapi.

Sempre he estat una persona molt inquieta, poc amant de les rutines i experta en improvisar. No sento angoixa si, viatjant, no sé on dormiré aquella nit. O si els plans de ruta dels següents dies es torcen per inclemències del temps. Ser capaç de gestionar la incertesa és clau en aquests tipus de viatge, i jo en soc bastant experta. Un dels meus *leitmotiv* vitals és ?sobre la marxa?, i és que al final quan deixes que les coses flueixin (gairebé) sempre acaba tot bé.

Inspiració

Hi ha moltes persones que han sortit a l'aventura de viatjar sense plans, però n'hi ha algunes que realment m'han inspirat especialment. És el cas de la **Blanca Fernández**, que amb 57 anys va sortir de Londres (on residia en el seu moment) per recórrer durant més de quatre anys tres continents amb bicicleta, i sola. Una dona plena de vitalitat que em va fer adonar-me que mai és massa tard per l'aventura.

També penso en **Sergi Unanue i Daniel Benedicto**, dos viatgers aventurers que van sortir de Catalunya fent autoestop i van travessar tot Europa, Rússia, Mongòlia, la Xina, el sud-est asiàtic i l'Índia en solitari. En algunes ocasions s'han ajuntat per viure aventures, com recórrer Mongòlia a cavall, o per recórrer el *Great Himalayan Trail* sense guia.

Poyo, a Indonèsia Foto: Cedida

I sí, un altre cas d'inspiració és Alicia Sornosa, ja esmentada anteriorment, que ha recorregut tot el món amb la seva moto. El seu llibre *Toda aventura comienza con un sí* ha estat un dels majors revulsius, en aquesta aventura. Finalment, **Angie D'Errico**, més coneguda com *Titin Around the*

World, és una argentina que porta més de 10 anys recorrent el món. Vaig tenir el plaer d'allotjar-la a casa durant uns dies i compartir-hi moltes hores de converses sobre viatges i experiències.

Parlem de diners

M'ha tocat la loteria? He rebut una herència milionària? He venut la meva ànima al dimoni? La resposta a totes aquestes preguntes és no. No soc rica, ni molt menys. De fet, en el moment que vaig decidir que marxava el meu compte bancari hi havia 500 euros. Per entendre com puc fer un viatge de tant de temps, hi intervenen diversos factors. Viatjar lentament pot arribar a ser molt barat. El pressupost mensual aproximat son uns **300 euros al mes** (10 al dia).

Marxo amb estalvis. Sí, al gener només tenia 500 euros, i per això vaig traçar un pla per poder estalviar durant l'any d'espera que tenia per endavant. Vaig engegar un projecte d'artesanía de macramé on es pot col·laborar amb el viatge tot comprant clauers, penjants de paret o arracades. A més, des de l'abril treballo en un pub irlandès, en una feina que compagino amb la meva feina normal d'oficina.

Sí, treballo moltes hores a la setmana però val la pena. **Treballar durant el viatge** també és una opció. Hi ha països on trobar feina a l'hostaleria, o com a professor de castellà, pot ser molt fàcil; i és una manera de parar, viure en un lloc i alhora tornar a estalviar per seguir amb el viatge. I és que viatjar no ha de ser exclusivament cosa de gent amb diners. Hi ha moltes formes de viatjar i, amb la meva experiència, vull demostrar que realment pot ser a l'abast de qualsevol que s'ho proposi.

Miraré d'explicar-vos-ho a les meves xarxes socials i a través de Reusdigital.cat.